

Sygnatura akt VI GC 242/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący SSR Jerzy Szafrąński

Protokolant Agnieszka Kacała

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 r. w Wałbrzychu

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. G.**

przeciwko **P. G.**

o zapłatę 764,86 zł

I. zasądza od pozwanego P. G. na rzecz powódki B. G. kwotę 748,33 zł (siedemset czterdzieści osiem złotych 33/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty,

II. w zakresie kwoty 16,53 zł postępowanie umarza,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka B. G. wniosła o zasądzenie od P. G. kwoty 764,86 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka podała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedała pozwanemu zamówiony towar, który pozwany odebrał i nie wnosił zastrzeżeń. Powódka wystawiła pozwanemu faktury VAT. Pozwany zapłacił za nabyty towar z opóźnieniem, po terminach ich płatności.

Wobec tego powódka dnia 04.02.2013 r. wystawiła pozwanemu notę odsetkową.

Dalej powódka szczegółowo wyliczyła odsetki od spóźnionych płatności. I tak z faktury (...) wynoszą one 6,33 zł., z faktury (...) wynoszą 149,61 zł., z faktury (...) wynoszą 261,39 zł., z faktury (...) wynoszą 347,53 zł. Pozwany przyjął notę i nie zgłaszał do niej zastrzeżeń. W dniu 17.04. 2013 r. pozwany został pismem wezwany do zapłaty przedmiotowej kwoty, ale na wezwanie to nie zareagował.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22.08.2013 r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uwzględnił powództwo w całości.

W złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów procesu. Dodatkowo zaś wniosł o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Merytorycznie w uzasadnieniu podał, że roszczenie wynika z umowy sprzedaży między przedsiębiorcami i w sprawie znajduje zastosowanie art.554 k.c. zgodnie z którym roszczenia z tytułu sprzedaży przedawniają się z upływem lat dwóch. Dotyczy to także odsetek, co zostało potwierdzone orzeczeniem Sądu Najwyższego IIICZP 37/03. Uzasadnienie tego orzeczenia odpowiada stanowi faktycznemu w niniejszej sprawie. I tak pozwany dokonywał płatności w datach 18.06.2010 r., 27.07.2010 r., 03.09.2010 r., 07.10.2010 r., 14.10.2010 r., 21.10.2010 r., 29.10.2010 r., 08.11.2010 r., 12.11.2010 r., 22.11.2010 r., 24.12.2010 r., 10.01.2011 r., oraz 21.02.2011 r. Tymczasem powództwo zostało wniesione dnia 14.08.2013 r. a więc dwa, a w niektórych przypadkach trzy lata po terminie płatności. Podniesienie więc zarzutu przedawnienia jest zasadne.

Dalej pozwany podał, że powódka błędnie wyliczyła odsetki bo powinny one wynosić z (...) nie kwotę 149,61 zł., a kwotę 143,99 zł., z (...) nie 261,39 zł., a 257,52 zł., z (...)nie 347,53 zł., a 340,49 zł. Na koniec pozwany podał, że z przyczyn od siebie niezależnych nie był w stanie regulować w terminie należności bowiem jego kontrahenci również zalegali mu z zapłatą.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka pottrzymała swą argumentację i przedstawiła inne stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w sprawie III CZP 42/04 z którego wynika, że od odsetek za opóźnienie należy stosować trzyletni termin przedawnienia, a pozwany poprzez korektę kwot z tytułu odsetek uznał roszczenie niższe o kwotę 16,53 zł.

O taką też kwotę powódka cofnęła powództwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony pozostawały w stosunkach handlowych. Z tego tytułu powódka wystawiła pozwanemu faktury VAT. Pozwany za objęte tymi fakturami towary zapłacił lecz z opóźnieniem.

Dowód: faktury VAT k. 8-11, wyciągi bankowe k.12-17.

Powódka dnia 04.02.2013 r. wystawiła pozwanemu notę odsetkową na łączną kwotę 764,86 zł. Wobec braku zapłaty wezwała pozwanego o uregulowanie należności w terminie do dnia 27.04.2013 r.

Dowód: nota k.20, wezwanie do zapłaty z pocztowym dowodem nadania k.21

Wyliczenie kwoty odsetek za opóźnienie podane przez powódkę i pozwanego różni się o 16,53 zł.

/szczegółowe wyliczenie podane w pismach procesowych stron/

Powódka wobec przedstawienia wyliczenia przez pozwanego cofnęła powództwo o tę różnicę.

Dowód: pismo k.84-85

Sąd zważył, co następuje:

Strony niniejszego procesu zawarły umowy sprzedaży. Transakcje te obrazowały przywołane wyżej faktury VAT, wystawione przez powódkę, odebrane przez pozwanego i opiewające na obowiązek zapłaty określonych tam cen sprzedaży. Podkreślić należy, że pozwany nie zaprzeczał zawarciu umowy sprzedaży i wysokości ceny wskazanej w fakturach VAT.

Zgodnie z przepisem art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast § 2 zdanie pierwsze wymienionego artykułu stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Istniała więc podstawa prawna wystawienia przez powódkę noty odsetkowej i domagania się zapłaty od pozwanego. Pozwany

nie kwestionuje tego prawa powódki twierdzi jednak, że w oparciu o orzeczenie Sądu Najwyższego IIICZP 37/03 roszczenie powódki uległo przedawnieniu po upływie dwuletniego terminu o jakim mowa w art. 554 k.c.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia odsetkowego należało uznać go za bezzasadny.

W zakresie przedawnienia odsetek istnieje bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego. Jednak dwa z tych orzeczeń rozstrzygają dylematy dotyczące zasad przedawnienia roszczenia o zapłatę odsetek za opóźnienie. Pierwsze z nich to uchwała siedmiu sędziów SN z dnia 26.01.2005 r. syg. III CZP 42/04 – OSNC 2005/9/149 drugie to wyrok z dnia 09.06.2005 r. syg. III CK 619/04 – LEX nr 180855.

Teza pierwszego z nich brzmi:

ustanowiony w art.118 k.c. termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe stosuje się do roszczeń o odsetki za opóźnienie także wtedy, gdy roszczenie główne ulega przedawnieniu w terminie określonym w art.554 k.c. Roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego.

Dwie tezy z drugiego orzeczenia brzmią:

1. Odsetki za opóźnienie traktować należy jako świadczenie okresowe w rozumieniu art. 118 k.c., a z upływem trzyletniego terminu przedawnienia, w tym przepisie ustanowionego, przedawniają się wszystkie roszczenia o odsetki za opóźnienie, zarówno wykazujące związek z prowadzeniem działalności gospodarczej, jak i związku takiego nie wykazujące. Wymieniony w art. 118 k.c. trzyletni termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe może być uchylony przez przepis szczególnie jedynie wtedy, gdy treść takiego przepisu wyraźnie wskazuje, że przewidziany w nim termin dotyczy roszczeń okresowych.

2. W przypadku, gdy roszczenie główne wygasło na skutek jego zapłaty przed upływem terminu przedawnienia, do przedawnienia roszczeń o odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia głównego stosuje się ustanowiony przez art. 118 k.c. dla roszczeń o świadczenia okresowe trzyletni termin przedawnienia także wtedy, gdy termin przedawnienia roszczenia głównego już upłynął.

Sąd Najwyższy uznał roszczenie o zapłatę odsetek jako świadczenie akcesoryjne względem świadczenia głównego, ale akcesoryjność wyraża się uzależnieniem jego powstania od istnienia niespełnionego w terminie roszczenia głównego.

Należy jednak podkreślić, że zakres stosowania reguły akcesoryjności został przez Sąd Najwyższy ograniczony jedynie do sytuacji przedawnienia zobowiązania głównego. Jeżeli zatem wierzytelność główna przedawni się zgodnie z art.554 k.c. po upływie dwóch lat, to pomimo, że termin przedawnienia dla odsetek wynosi 3 lata wierzytel nie będzie mógł dochodzić przez pozostały rok odsetek za opóźnienie, gdyż roszczenie to przedawni się z chwilą przedawnienia wierzytelności głównej.

Reguła sformułowana przez Sąd Najwyższy nie dotyczy jednak sytuacji wygaśnięcia zobowiązania na skutek jego prawidłowego wykonania, przed upływem terminu przedawnienia się roszczenia głównego. Wtedy istnieje podstawa do uznania, że z chwilą wygaśnięcia tego zobowiązania istniejące roszczenia uboczne uległy przekształceniu w roszczenie główne i powinno być od tego czasu rozpatrywane oddzielnie, a jako roszczenie okresowe objęte trzyletnim terminem przedawnienia z art.118 k.c. z czym mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Powódka złożyła pozew 14.08.2013 r. i pierwszymi nieprzedawnionymi odsetkami były odsetki za płatności dokonane po 14.08.2010 objęte fakturą nr (...). Mimo podniesienia zarzutu przedawnienia sąd wyliczenie przedstawione przez pozwanego uznał za prawidłowe. W konsekwencji tego powódka cofnęła powództwo o różnicę tj.16,53 zł. i w tym zakresie postępowanie umorzono. W pozostałym zaś powództwo uwzględniono.

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. i 100 k.p.c.

(powódka uległa w nieznacznym zakresie). Na koszty zasądzone na rzecz powoda składają się: opłata od pozwu w kwocie 30 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości określonej w § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz.490) tj. kwota 180 zł oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.